

DISCURS D'INVESTIDURA DAVID RODRÍGUEZ I GONZÁLEZ

Solsona, 23/01/2010

Excel·lentíssim senyor senador, il·lustríssims president del Consell Comarcal i alcaldes de la comarca, il·lustres senyores diputades del Parlament de Catalunya, senyors diputats provincials i altres representants de la Diputació de Lleida, senyors consellers comarcals, senyors regidors i regidores, solsonins i solsonines.

Bon dia a tothom.

Recordo perfectament l'acte d'investidura del Xavier. Era un dia de joia i el seu discurs emocionava aquesta sala plena de gom a gom de ciutadans il·lusionats amb el nou projecte que aleshores s'iniciava. Avui, per força, la investidura té un altre regust.

No ha estat fàcil, per a tot l'Ajuntament, corporació i personal, assumir la pèrdua d'una persona tan estimada com el Xavier. Una persona que, durant els 12 anys que va estar vinculat al consistori abans de ser alcalde (al govern i a l'oposició), va mantenir un tracte cordial i sincer, per bé que de vegades exigent, amb tothom d'aquesta casa. I que ha sabut mantenir, en els dos anys que ha exercit d'alcalde, amb una gran capacitat de lideratge. No ho dic només jo, que no puc ser imparcial donada l'amistat que ens unia, ho diu tota la gent que l'ha conegut i tractat de prop.

Cal recordar el Xavier, i tenir present el seu exemple si volem una Solsona millor. Una ciutat on governin l'honestetat, la força dels valors i el compromís. Ara, tanmateix, toca mirar endavant. I he estat escollit per liderar el projecte de ciutat que compartíem amb ell.

En primer lloc, vull agrair als regidors d'aquest consistori que m'hagin fet confiança per encapçalar la representació institucional de la nostra ciutat. És un gran honor i una gran responsabilitat.

Als companys del grup de CiU, els ofereixo tot el diàleg i la transparència que em reclamin. Sé molt bé com n'és de desagraïda la feina a l'oposició i, alhora, com n'és d'important i necessària. Els garanteixo que, en mi, trobaran un adversari noble, que sabrà separar la legítima discrepància política de la relació personal.

Em ve de gust fer un agraïment especial per als companys de govern. Ningú no podrà dir mai que ho hem tingut fàcil. A banda de les dificultats de qualsevol relleu, hem de governar enmig d'una greu crisi econòmica i hem de fer front a la pèrdua del líder indiscutible. Aquesta ha estat molt dura. Hi ha hagut moments en què, davant l'infortuni, hauríem amainat veles. Però ja ens hem aixecat. Estem masegats i adolorits, però drets. Malgrat totes les dificultats, a nivell polític i emocional, crec que hem estat i estem a l'alçada del que la ciutat ens reclama.

De manera particular, vull donar-li les gràcies al regidor i amic Salvi Nofrarias. Perquè ha tingut la valentia de parlar d'aquelles qüestions que ningú volia parlar. Perquè ha tingut l'honestedat, la generositat i la capacitat de sacrifici en prioritzar sempre el projecte col·lectiu al desig personal. I, sobretot, gràcies per l'amistat que m'has demostrat.

En el vessant personal són moltes les persones a les que dec una mostra d'agraïment. En primer lloc a la meva dona, la Mercè, a qui mai no he demanat el parer a l'hora d'implicar-me en política. I, tanmateix, sempre m'ha fet costat. Ella ja sap quina és la meva manera de pensar. El que segur que desconeixia, com jo mateix, era fins a quin punt m'hi lliuraria.

I als meus fills, l'Adrià i l'Albert, que encara perdran més estona de l'atenció del seu pare, els demano que siguin humils. Avui, com alguna vegada hem fet abans de dormir, us vull fer arribar una frase d'un personatge cèlebre per a que us ajudi a entendre el que us demano. *"Tenim aquesta veritat per evident, que tots els homes som creats iguals"*. Així ho proclamava Martin Luther King, tot reivindicant la igualtat dels drets de les persones de color amb els de raça blanca. Tots els homes són iguals, independentment del color de la seva pell, de la seva riquesa personal o del seu càrrec.

Finalment, vull agrair a tota la família del Xavier Jounou, el seu suport. No sabeu quina força em dóna saber-me tan apreciat per vosaltres!

Amb tot el suport rebut, no puc defugir la responsabilitat que se m'encomana. I l'accepto com un servei a la meva ciutat, al meu país, i a les idees de justícia social i nacional que defensàvem amb el Xavier.

No puc negar que em fa una certa por fer d'alcalde. Sóc conscient de la responsabilitat que el càrrec suposa i de les esperances que molts ciutadans hi dipositen. Però el valent no és aquell que no té por, aquest és un temerari, el valent és aquell que, malgrat la seva por, fa allò que creu que ha de fer.

La Solsona d'avui és ben diferent de la que vaig conèixer aviat farà trenta anys. Manté el seu gust per la tradició, que regna en el seu patrimoni cultural i social, i així ha de continuar essent, però de mica en mica ha anat abandonant aquella imatge de poble tancat en ell mateix i s'ha anat transformant en una ciutat oberta i acollidora. I, d'uns pocs anys ençà, en una ciutat multicultural que posa a prova, precisament, aquesta obertura de mires. Només serem capaços de sortir-nos-en si apliquem els principis de justícia social i de tolerància, que impliquen el respecte per a totes les creences i maneres de pensar, tot vetllant per les nostres.

Sóc fill d'Oliana. La vila on viuen els pares i bressol dels records de la meva infantesa. I com els pares, això no es tria, s'estimen i prou. I no puc deixar de fer-ho. Ni vull.

I sóc solsoní. Perquè aquí em vaig fer home. I m'estimo Solsona com s'estima la dona amb qui vols compartir la teva vida. La tries perquè t'agrada com és i vols que sigui la mare dels teus fills. Doncs també vaig triar aquesta ciutat perquè és on vull envellir i veure créixer els meus fills.

Dels meus orígens familiars, d'humils immigrants del sud de la Península (només una miqueta menys al sud de molts dels que ara conviuen amb nosaltres), neix el meu sentit de la justícia social. Però és aquí, a Solsona, que vaig començar a interessar-me per la política i la realitat del meu país. Les xerrades a l'aleshores residència d'estudiants amb el Baltasar Giné, o els treballs que ens encarregava a l'institut l'Eugeni Barniol, van despertar en mi la consciència nacional del meu país.

"Qui accepta el mal sense resposta, de fet, li dona suport". Aquesta sentència de Gandhi, és la que em va fer implicar en política. Ningú no em va venir a buscar. No puc desentendre'm del que succeeix al meu voltant.

Avui em sento hereu d'una persona molt especial. Hi ha un esperit Jounou en la manera de fer política basat, com ell mateix definia, en l'honradesa, la humilitat, l'equitat i la proximitat. I jo hi afegiria, en la defensa i pedagogia dels valors democràtics, el respecte institucional i l'esforç en el treball.

Em sento orgullós del llegat que hereto i de l'esperit que l'impregnava. Però, si us plau, no em compareu mai amb el meu predecessor. Ho trobaria injust i mesquí. Si mai teniu la temptació de fer-ho recordeu que jo només sóc alcalde perquè ell no hi és. Ell era el meu candidat.

I tampoc no em planyeu. Estic a punt i preparat per encarar aquest nou repte. Ja m'he arremangat les mànigues i, amb l'ajut dels companys de govern, anem per feina.

L'altre dia, l'Alcalde de Manlleu, amic del Xavier i meu de ja fa uns anys, m'enviava un fragment de "La pell de brau", de Salvador Espriu, per tal que m'ajudés, en aquesta nova etapa, a tocar de peus a terra. Us el llegeixo:

SI ET CRIDEN A GUIAR
UN BREU MOMENT
DEL MIL·LENARI PAS DE LES GENERACIONS,
APARTA L'OR
LA SON I EL NOM.

TAMBÉ L'INFLOR
BUIDA DELS MOTS,
LA VERGONYA DEL VENTRE
I ELS HONORS.

IMPOSARÀS
LA VERITAT
FINS A LA MORT,
SENSE L'AJUT
DE CAP CONSOL.

NO ESPERIS MAI

DEIXAR RECORD,
CAR ETS TAN SOLS
EL MÉS HUMIL
DELS SERVIDORS.

EL DESVALGUT
I EL QUI SOFREIX
PER SEMPRE SÓN
ELS TEUS ÚNICS SENYORS.

A partir d'avui, aquest poema ha de ser la meua guia. En tindrè present el missatge quan rebi els meus conciutadans i conciutadanes al despatx d'aquesta casa, quan sigui interlocutor de les vostres demandes, quan hagi d'adoptar decisions que afecten la col·lectivitat i que han de prioritzar, en tot moment, l'interès públic i majoritari.

I ja per acabar, faig un prec a la ciutadania de Solsona. El manllevo de Francesc Macià, el dia de la seva investidura com a President de Catalunya. Potser, fins i tot, avui té més sentit que aleshores: *"Ajudeu-me a fer-me mereixedor de l'honor i el privilegi que avui em concediu"*.

Moltes gràcies.